

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XIV. évfolyam, 09 szám

2024. november 11

Csudák kulcsa

Szeretjük a csodákat, sőt, sokak szerint csodaváró nemzet vagyunk, még azok is, akik egyébként nem hisznek azokban. Ők az a többség, akiknek Záhony összes fényjelzője kevés volna, hogy elismerjék, mástól várják ilyen-olyan gondjaikra a megoldást, a maradék meg simán bevallja. Nincs ezzel semmi baj, hiszen ki ne szeretné, ha manócskák nyírnák le a fűvet, festenek ki a konyhát, nem beszélve arról, amikor valakinek fel kéne libbeni, és csinálni valamit azzal a nagyon magas tűzfalon. Persze, csak óvatosan merészkedjünk, lépésről lépésre, mert arról a szintről még a manók is nagyot tudnak zuhanni.

Vannak azért emberek, akik megpróbálják saját kezükbe venni a sorsukat, netán még csodákat is produkálnak. Nincs csodálkozni való ezen, hiszen óhaj marad minden, amiről csak beszélni tudunk. Akár nagyot álmotunk, akár kicsit. Persze, legalább álmunkban legyünk bátrak, csak ne úgy, mint az egyszeri bakter, aki miután hajnalban felébresztette a főnöke, ijedtében be is vallotta, mit követett el azokkal a szögletes és kerek kulcsokkal. Vagy mit nem, amit kellett volna. Mentségére, hogy legalább a helyzet kulcsát kereste álmában is. Csakúgy, mint az a jegyvizsgáló, aki egy álmatlan éjszaka utáni oktatáson megálmodta, hogy a régi jó szakaszkulcs nem

más, mint a legmegbízhatóbb utas-befolyásoló biztosítóberendezés. Egyik sem a csodák éjszakája volt, hiszen a jó vasutas álmában is dolgozik, csak egy kicsit másképp. De vajon mi a kulcs a csodák éjszakáihoz?

Gyanítom, semmiképp sem az, hogy várjuk, mert közben talán észre sem vesszük, és elsuhan mellettünk, mint egy

intercity, és csodálkozhatunk, hogy kivételesen mi késtünk helyette. A kulcs mi magunk vagyunk, vagy lehetünk, a másra, újra való nyitottságunkkal.

Azzal, ha inkább befogadók vagyunk, mint elutasítók, kezdeményezők mindarra, amit szeretnénk, és nem passzív szemlélői saját életünknek. Ám ha feltétlenül kulcsra vágyunk, nézzünk alaposan körül: valahol a közelben van, talán ő is keres, csak még nem ismertük fel.

Dolhai József

Nem csak szóban, dalban – de a valóságban is ott voltunk.

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 29-30. szám

2014. december 22.

Útelzártunk – együtt

Nehezen indult, mint némely vasutas kocsija aznap reggel. Hiába a márkanév, a szép külső, attól a tizenév csak leányban szép kor, de a legtöbb nyelvben nőnemű autóknál nem igazán előny. Mint ahogy az sem, hogy ki kezdte, ki csatlakozott, és aki nem, az miért nem. De végül mindenki ott volt, aki ott akart lenni, és akinek ott kellett lennie, bár utóbbi kijelentésem talán hiányt szenved.

Nem úgy a mégis utcára, vagyis a négyes főútra vonulók, mert volt ellátás, tízórai, ebéd, forró tea. De a legfontosabb mégis az, hogy a zászlókon kívül nem látszott különbség a saját kocsival, szabadnapon, vagy szabadságidőben kivonult demonstrálók között: A felpályás útelzárás kilenc órája mutatta meg igazán, kik azok, akik nem csak szóban és dalban, de a valóságban is az összefogás hívei.

Múlt hétfőn ez az összefogás a kordedvezményes nyugdíj eltörlése ellen, a bérminimum emeléséért, a dolgozói szegénység mérsékléséért, az adóterhek – köztük a cafetéria adóterheinek – emelése ellen, a Munka Törvénykönyvének felülvizsgálataért és a sztrájk törvény visszaállításáért történt. Mondhatnánk úgy is, hogy az alkalmazottak széles rétegeinek, tehát az ország jövőjéért.

Természetesen az összefogás sokrétű, az érdekvédelem terén lehet fent, és lent, no meg középen is összefogni szövetségeseink között, ám ezek is együtt érnek valamit. Mert hiába borulnak néha össze fent, ha lent semmi, és úgy sem működőképes, ha utcára vonul a nép, a magasban pedig elkerül a szabad levegőt. Hétfőn volt példa arra is, hogy a vezetők és a tagság hallották egymást, és hallatták hangjukat. De volt arra is, főleg középen, hogy a gyakorlat messze került a szavakat. Lelkük rajta, ne felejtsek akkor sem azt a hétfőt, amikor majd másoknak eszükbe jut a múlt is a jövő mellett.

Záhonyban jól megvolt a közép a tagsággal, mindhárom szervezet autói között. A háromszáztizennyolcas „kilométerkötől” kezdődően majd nyolcvan kocsit vezetett fel a rendőrség – köztük tíz vsz-es zászlóval díszített járművet – és nagyjából száz ember öltötte magára az előírásoknak megfelelően a láthatósági mellényt.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

VSZ BÁL

2024. DECEMBER 14-ÉN A
TÚZVIRÁG ÉTTEREMBEN

Vendégfogadás: üdvözlő pálinka és
vacsora

Élőzene: Márta Csaba

JELENTKEZZ: 2024. december 7-ig az
alapszervezeti titkárodnál,
vagy a Területi
Képviselőten

BELEPŐ: VSZ-tagnak, családtagjának: 3.500 Ft /fő

Tombola, tánc egész éjszaka
VSZ BÁL VSZ BÁL VSZ BÁL VSZ BÁL

HAIDOL

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083
E-mail: zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

ŐSZINTESÉG

Az úriember meghív a villájába egy ártatlan, romlatlan lányt, és diszkréten megkérdezi:

– Mit parancsol kedves? Pezsgőt? Konyakot?

A lány ibolyakék szemeit az égre mereszti, és szent révületben suttogja:

– Egy picurka pezsgőt. A pezsgőtől mintha ezer hegedű zsongana a lelkemben...vágymaim szinte éteri magaslatoiban lebegnek, és meghallom az angyalszárnyak suhogását...szívem dallamos hangokat bűg...másrészt meg a konyaktól olyan részeg leszek, mint egy varacskos...

MÉG ŐSZINTÉBB

Jancsi azt mondja Juliskának:

– Menjünk az erdőn át haza, a rövidebb úton.

– Ma nem lehet, Jancsi... ma sietek haza.